

SCÉNÁŘ – MARIE HRUDNÍKOVÁ

Michal1: Marie Hrudníková se narodila 10. května 1933 v Kolíně. Její maminka byla švadlena, tatínek pracoval v kolínské továrně.

Terka2: Marie prožívala své dětství v Červených Pečkách. Ráda vzpomíná na svou babičku a dědu, kteří měli malé hospodářství. Vyprávěla nám, jak si na ulici dlouhé hodiny hrála s kamarády, sbírali kamínky a z nich pak stavěli domečky, nebo to, jak se scházeli se sousedy a povídali si.

Veselé vzpomínky na dětství končí roku 1939, kdy do Československa vtrhli nacisté.

NAHRÁVKA: 0:36-1:08

„To bylo špatný, to začínalo, to mi nebylo ještě ani šest roků, přijeli Němci, to bylo hrozný, to byly špatný vzpomínky, a to mi uvízlo právě tady no, přijeli 15. března 1939 no, to bylo hrozný.... půl metru sněhu bylo, nebylo to pěkný...“

Pepi1: Marie jako malá holčička zažila nálety. , Její tatínek musel zatemňovat okna, aby nebylo vidět, že se v domě svítí, když by letěla letadla.

NAHRÁVKA: 11:56-12:20

„No a jednou taky jeli ..bylo to v poledne. Letadla, my se na ně koukali hezky a rodiče „běžte se schovat“, tak jsme běželi až do háje. Tam byl takovej háj.. to jsme viděli z toho háje na Kolín a my jsme byli venku. Jsme koukali na letadla jak jedou.. jsme byly malý děti že jo“

Terka2: V Němci okupovaném Československu nebylo jednoduché ani chodit do školy.

Školu v Červených Pečkách zabrali Hitlerjugend, tedy mladí Němci vychovávaní v souladu s nacistickou myšlenkou. Marie se spolužáky se tak museli učit po hospodách.

NAHRÁVKA: 2:05-2:15 *„To bylo hrozný, nemohli jsme ve své škole bejt vůbec, no, mám špatný vzpomínky“*

Pepi2: Mezi další bolestivé vzpomínky patří rok 1944, kdy ztratila svého milovaného strejdu. Nacisté ho odvedli na nucené práce do Německa. Pracoval v továrně a vyráběl zbraně pro Němce.

33:06 *„Můj strejda v tom Německu, vůbec nevíme kde je vůbec, no a bylo mu 31 let, že tam ho naverbovali, museli dělat pro Němce, žejo zbraně, a pak tam pustili nějaké bomby, nálety tam byly a rozbili to, nevíme vůbec kde je.“*

Šárka1: V roce 1945 došlo k osvobození a konci války. A život šel dál. V 16 letech se Marie spolu s rodiči přestěhovala do Kolína. Vystudovala střední zdravotnickou školu a stala se dětskou zdravotní

sestřičkou. Ty byly tehdy hodně potřeba a komunistická strana nikomu nebránila ve studiu na zdravotní škole.

Michal2: Práce zdravotní sestřičky se Marii velmi líbila.

NAHRÁVKA: 8:20-8:42

„No bylo to hezký, jsme se učili. Já měla děti ráda...pan primář byl taky moc hodnej..on mi, vždycky když mě viděl, tak povídal „aa koroptvička běží“, mně dal jméno koroptvička, protože já běhala furt, víte..“

Šárka2: Jako jeden z nejkrásnějších momentů svého života uvádí paní Marie nacvičování na sokolský slet, který se konal roku 1948.

NAHRÁVKA: 4:33-4:50

„až potom v 48 roce se chodilo od 12 do sokola, tak jsme cvičili a pak jsme jeli na slet do prahy a byli jsme tam tejdén, no to bylo pěkný tedy, to bylo pěkný...cvičili jsme tam, pěkný to bylo“

Terka3: Paní Marie se seznámila se svým manželem už ve svých 16 letech. Strávili spolu 60 let. Narodila se jim dcera Hana.

NAHRÁVKA: 23:40-24:15

„asi pět roků, než umřel, tak ho vyznamenali, že je veteránem, vojenským veteránem... on byl dobrej no...on se nebál, on chodil k těm partyzánům, dával jim jídlo, protože byl na Moravě.“

Šárka3: Kvůli postojům pana Hrudníka zažívali v socialistickém československu nemalé problémy nejen manželé Hrudníkovi, ale i jejich dcera.

NAHRÁVKA: 13:27 – 13:42

„Měli jsme dceru a jí nevzali na školu protože manžel nebyl u strany tak se šla vyučit prodavačkou ..a dělala to až do důchodu“

Pepi3: Život jedenadevadesátileté paní Marie byl plný adrenalinu a stresu, ale také krásných momentů a zážitků.

Michal3: I když nebylo vše jednoduché, ničeho nelituje. Mladší generaci vzkazuje, ať jsou všichni šťastní a váží si života bez války.